

26 maart 2011 (Het nieuwe land wordt.....?)

Remco: Het lijkt wel of we steeds vroeger wakker worden en dat uit onszelf, jaja. Eigenlijk wel lekker, een ritme hebben op een vakantie, het lijkt ook net of we steeds relaxer worden. Niet dat we rustig aan doen, we blijven in beweging en zorgen dat we bezig blijven. Wachten is normaal, mensen die te laat komen. De restaurants stellen geen hoge eisen aan de hygiëne, normaal zouden we door lopen. De auto's die toeteren, mensen die kriskras door elkaar lopen. Mensen die tegen je aan staan te rijen, in de rij van de supermarkt, in het vliegtuig, op straat, maakt niet uit waar als ze maar kunnen duwen. Borst voeding geven op straat, daar kijken we ook niet meer van op. Gaan we dit nu allemaal opgeven vandaag, of hebben we in ons volgende land de zelfde eigenaardigheden of misschien wel raarder. Tot nu toe hebben we veel verschillen gemerkt in de mensen en de landschappen. We zien het vanavond, vanochtend vertrekken we naar Nicaragua, per vliegtuig. Voor Ilja is het niet erg leuk, want we hebben een tussen stop, betekent 2 keer opstijgen en 2 x landen, we krijgen er wel mooie dingen voor terug, zoals we de afgelopen 4 maanden. Eerst doen we nog de nodige inkopen en eigenlijk moet ik nog naar de kapper. Ook moeten we nog een pakketje opsturen, wat weer de nodige problemen met zich mee brengt. Het schilderij wat we hebben gekocht mag niet mee en een beeldje die we iedere zending al willen meesturen, mag ook deze keer niet mee. Verder gaat alles weer lekker langzaam en worden de souvenirs op hun gemak bestudeerd. Het is 13.00uur en we moeten ons appartement verlaten. Met de taxi rijden we naar het vliegveld, alles verloopt soepel en zitten weer snel in het vliegtuig. Onze tussen landing is op Panama, we moesten nog haasten want toen wij waren geland, waren ze in gate 17 (Naar Nicaragua) al aan het boarden. Wij willen dat de tijd niet zo snel gaat, maar het personeel in het vliegtuig mag wel een beetje opschieten. We hebben nog eens 20 minuten in het vliegtuig zitten (staan, nu wij duwen) wachten. Gelukkig waren we op tijd en waren wij niet de enigen die vanuit dit vliegtuig naar Nicaragua vliegen. Rustig zit ik (Ilja niet) in het vliegtuig, de been ruimte was ook erg ruim deze keer. Na 1,5uur vliegen komen wij aan in Managua, (de hoofdstad van Nicaragua). Het uur is inmiddels ook weer een uur terug gegaan, weer een uur gewonnen. Het tijds verschil met Nederland is nu 8 uur geworden, het wordt steeds moeilijker om een geschikte tijd te vinden om te skypen. Het is inmiddels 19.30 uur geworden en het begint al donker te worden. Wij hebben 2 keer gevlogen en 2 keer een maaltijd gehad, dus echt honger hebben we niet.

28 maart: (Zal de vulkaan uitbarsten of moeten we nog even wachten)

Remco: vandaag gaan we actie ondernemen. Gister hebben we niet veel gedaan, beetje hangen in en naast het zwembad, verhalen schrijven, mail na kijken, filmpjes en foto's uploaden. Dus gaan we vandaag eens kijken hoe het buiten de muren van ons hotel er uit ziet. We zitten tenslotte in een nieuw land, Nicaragua. We hebben een taxi geregeld om naar de vulkaan te gaan, naar een meer en naar de markt en als we tijd over hebben gaan we nog naar het centrum van Managua. De chauffeur komt een half uur te laat. We hebben maar niets gezegd, hij was groot, breed en stoer, hij lijkt op Vin Diesel de acteur. Wij vertrekken en merken op hoe groen alles is, palmbomen en bloemen bedekken de huizen en schuttingen. Bloemen hebben we nog niet veel gezien tot vandaag, en de huizen zijn afgewerkt. Het blijven wel hutjes met een rieten of zinken kap, maar hier zie je ook degelijke woningen. Het heeft wel wat weg

van Zuid-Afrika, grote huizen met hekken van 3 meter hoog en een bewaker voor de deur. Meestal betekent dat, als er bewakers voor de deur zitten, dat het niet veilig is. Hebben wij toch net gelezen, dat Managua een van de veiligste steden is van zuid en midden Amerika. Gelukkig hebben wij Vin Diesel bij ons, dus voelen wij ons veilig. We stappen in de geblindeerde auto, met spoilers aan de zijkant met Vin Diesel als bodyguard. Daar rijden we dan, op een grote doorgaande weg, we worden van rechts en links ingehaald, af en toe een toeter om te laten horen dat je er bent. Fietzers, tuktuk's, vrachtwagens, paard en wagen, handkarren en gewone auto's rijden ook allemaal op deze weg. Handkarren? Ja, raar gezicht, mensen duwen deze karren vooruit, op de kar stapels hout, dit was voor Nederland de jaren 50. Veel palmbomen omringen de woningen, dit land ziet er weer heel anders uit dan de vorige landen. Op grote plekken is het wat gras door en merk je dat het zomer is hier. Het koudste wat ze ooit hebben meegemaakt is 8 graden boven nul, het is nu 35 graden, lekker warm dus. We rijden naar de vulkaan Masaya, een vulkaan waarvan de krater nog steeds warmte geeft en misschien kan uit barsten. Na een half uurtje komen we bij de vulkaan, gelukkig hoeven we hier niet helemaal naar boven te lopen en brengt Vin Diesel ons naar de top. We ruiken de zwavel geuren en kijken in de hals van de krater, er komt rook uit en we voelen de warmte. Nu kunnen we nog een klein stukje omhoog om vanuit het hoogste punt de hele omgeving te zien. Het uitzicht is mooi en kunnen de stad Managua goed zien. Onderweg naar beneden horen we Nederlands praten, de oren zijn gespits en we grijpen onze kans om mee te praten. We komen aan de babbel met een dame, die al 7 jaar op reis is met haar man. Wij hebben wel 100 vragen aan ze, ze hebben alles verkocht wat ze in Nederland hadden. De vrachtwagen waarmee ze toeren hebben ze zelf omgebouwd tot huis. Nu reizen ze al 7 jaar rond en zullen pas stoppen als ze niet meer kunnen rijden of lopen. Wij zijn erg geïnspireerd door deze mensen en vragen het hemd van het lijf. Gerda (de vrouw) vertelt alles en is ook blij om weer gezellig NL te spreken. Wij hebben ook al lang niet gezellig geklets met Nederlanders tijdens de reis, dus pakken we beiden de kans. Omdat je niet te lang op de vulkaan mag blijven hangen (vanwege de uitstoten) moeten we helaas al afscheid nemen. We wisselen onze e-mail uit en zien elkaar hopelijk over een paar dagen weer. De aankomende dagen hebben we de zelfde route, dus elkaar tegen komen is waarschijnlijk. Vin Diesel zit heel ontspannen te wachten, op ons sein vertrekken we door naar het meer van Apoyo. We rijden een half uur verder en komen aan bij het meer. Er is ook een restaurant bij dit meer, waar wij gretig gebruik van hebben gemaakt. Nu hadden we gehoord dat het kraak helder moet zijn, daarom hebben we onze duik brillen maar meegenomen. Helder is het zeker, je ziet kleine visjes zwemmen en de bodem is van lava zand. Het zand is zwaar, als je stampt met voeten zakt het gelijk naar beneden, dit is de reden dat het zo helder is. Het water is ook 31 graden dus een duik nemen zonder in te komen, is ook heerlijk. We dobberen een uurtje in het water en besluiten maar weer terug te gaan naar Vin Diesel. Hij brengt ons naar een lokale markt, weer markt zegt Ilja, die er inmiddels genoeg van begint te krijgen. Op deze markt worden veel beelden en houtsnijwerk verkocht, weer eens andere spullen, moedig ik Ilja aan. Dat heeft niet geholpen, dus staan we na een half uur weer bij Vin Diesel, een kleine reactie van hem, (hoe was het?) en we rijden rustig. Dit was de tour, wij wilden nog eigenlijk wel wat van de stad zien, Vin Diesel wist het aardig uit te buiten, dus besloten wij om terug te gaan naar ons hotel. Mijn filmpjes zijn bijna klaar om op de website te zetten (mocht wel eens tijd worden) ben er nu al 2 dagen mee bezig non stop! S' nachts wordt ge upload en overdag bewerkt. Het is nu 18.30 uur en er moet nog gegeten worden, we lopen naar de straat kant en nemen een bus naar het winkel centrum, het koste 1 munt. Ilja vraagt wat kostte het, mijn antwoord was 1 munt, ik gaf de man 1 munt en hij was blij. We hebben nog

geen idee van de waarde van het geld en de omrekening, zelfs op de markt vroegen we maar wat het in dollars kostte. Het winkelcentrum is nieuw, groot en mooi, we kijken de ogen uit en ik vind eindelijk het broekje waar ik al de hele vakantie naar zoek. We vinden de etage met de restaurants en zoeken voor ons de beste plaats uit. We doen weer eens gek en vieren dat we in een Nicaragua zitten (zo hebben we dus iedere dag iets te vieren hihi). We bestellen een Carpaccio en een kaas fondue, we hebben gesmikkeld het was echt delicious. In het donker willen we weer met de bus terug en worden aangesproken door een taxi chauffeur, hij rekent wat muntjes en wij gaan akkoord. We horen van onze mede hotel gangers dat het erg gevaarlijk is om in de avond over straat te lopen. Wij bedanken dan ook de persoon die de taxi chauffeur op ons af heeft gestuurd, die maar een paar muntjes heeft gerekend. We gaan weer achter de laptops zitten en zetten de tv aan, zo is onze avond weer gevuld.

29 maart 2011: Ilja: "overwinnen van de vulkaan"

Gisteren hadden we afgesproken om vandaag richting Granada te gaan om de vulkaan Mombacha te gaan beklimmen. Zo gezegd zo gedaan. Nou ja.....

Het eerste deel verliep voorspoedig. We hadden een andere chauffeur dan gisteren. Wilbur was echter net zo spraakzaam als zijn voorganger en als hij 4 woorden heeft gezegd tijdens de reis was het veel. Nou hebben remco en ik gelukkig na 4 maanden op elkaars lip zitten, elkaar nog steeds genoeg te melden dus wij keuvelden gezellig op de achterbank, terwijl het tropische Nicaraguaanse landschap aan ons voorbijtrok.. Hoewel tropisch.....het wordt steeds dorrer en dorrer. Na ruim een uur rijden komen we aan bij de voet van de vulkaan. Na even overleg met de chauffeur blijkt dat we anderhalf uur moeten wachten op de truck die ons naar boven kan brengen. De weg schijnt halverwege te worden gerepareerd en Wilbur kan ons wel brengen maar dat kost weer \$ 15 meer. Nou schriepen als we zijn doen we dat niet. We gooien gewoon het programma om. We kunnen een canopytour gaan doen van anderhalf uur en dan naar Granada. Wilbur vindt het OK en we stappen weer in de taxi. Komt er een parkranger aangerend met de mededeling dat we toch eerder naar boven kunnen. Er is namelijk net een tourgroep aangekomen en we kunnen met hen mee. Nou ja gooien we het plan gewoon weer om. Wij Nederlanders staan bekend om onze flexibiliteit. He he weer medetoeristen gezellig! Nou wat was dat gezellig zeg! Wij hebben nog nooit zo'n stel chagrijnen bij elkaar gezien. Het werd onze uitdaging om er een gezellig dagje van te maken en deze chagrijnen te bekeren. Het waren Duitsers overigens. We stapten in de Jeep, in de laadbak en probeerden een gesprekje aan te knopen. We werden al vreemd bekeken en met veel pijn en moeite kwamen er wat zinnnetjes uit de mond van 1 vrouw. De rest hield de kaken stijf op elkaar. Wij nog proberen in ons beste Duits, maar blijkbaar was dat niet goed genoeg voor deze 'gezellige'mensen. Remco gooide z'n hele cabaratierprogramma in de strijd en ook zelfs dat hielp niet, z'n beste jim carrey imitatie, waar hij toch altijd mensen mee aan het lachen krijgt..... nee hoor niets, nada, niente, noppes. Zelfs de mondhoeven wisten van geen wijken. De gids was best een geschikte kerel en we hadden medelijden met hem. Gelukkig duurde het ritje 10 minuten en we werden halverwege uitgelaten voor een bezoekje aan een koffiehuis/plantage voor gratis koffie..... zou je denken dat wordt lache..... Nee hoor zelfs gratis koffie kon deze mensen niet plezieren. Nou ons wel hoor! We gingen maar even een praatje maken met een andere gids, die ook canopytours bleek te regelen. Misschien doen we dat straks nog wel gaven we aan. Als we een beetje op tijd terug zijn. We telden ons geld en hadden net genoeg.

De gids was zo aardig om ons mee te nemen in zijn truck om zo naar boven te rijden. Wat bleek..... kwamen we in de auto met een heel leuk Amerikaans gezin! Veel humor allemaal en de kids waren voorbeeldig. Natuurlijk moesten wij het even hebben over die leuke Duitse toeristen en hoe we het nu getroffen hadden met hen. Ze vonden het geloof ik ook wel gezellig dat wij meekwamen (nee hoor we hebben onszelf helemaal niet opgedrongen =)). Na 5 minuten moesten we weer uitstappen en een heel stuk steile weg naar boven klimmen, ze waren bezig dit stuk weg te repareren. Zwoegend en zwetend en hijgend als een paard (nou ja ik dan) kwamen we boven. Dat betekent: weer goede voornemens om thuis straks de conditie weer eens onderhanden te nemen. Daar gingen we in truck 3 om het laatste stukje te beklimmen. Even een toertje door het visitor's centre en daarna gingen we hiken op de top van de vulkaan. Onderweg prachtige natuur en ondertussen gezellig kletsen met onze tijdelijke mede-toeristen. Elkaar lekker in de zeik nemen en de anderhalf uur lopen vlogen voorbij. Wij hadden lunch besteld en moesten helaas eten, terwijl de Amerikanen gingen canopyen. Dit was ons afscheid. Nog even een uitnodiging gedaan voor als ze naar Nederland komen en daarna gedag gezegd.

We zijn weer op onszelf aangewezen. De lunch was lekker en daarna was het wachten tot de volgende truck, helaas dit zou weleens een uurtje kunnen gaan duren..... en dat deed het ook. Gelukkig konden we weer naar beneden, weliswaar in dezelfde fasen en in een tijdsbestek van 2 uur. Er moest nog wel even een stukje steile weg naar beneden gelopen worden. Nou hadden we wandelschoenen aan met behoorlijk profiel maar wat zand op de weg maakt het heeeeeeel glad. Zo her en der waren er wat valpartijen en ook ik moest er aan geloven. Schuivend over knieën en handen kwam ik tot stilstand. Vlug weer ovreind kruipen, de schade taxeren en snel weer verder lopen. Deze keer met remco als buffer voor me. Gelukkig alleen wat kleine schaafwondjes.

Het was best een opluchting om weer beneden te zijn en Wilbur was na 6 uur wachten heeeeee enthousiast om ons te zien (niet dus!). Moe en voldaan kwamen we aan bij ons hostel en besloten dat een frisse duik in het zwembad best wel lekker zou kunnen zijn. De rest van de namiddag en avond lekker bijgekomen en overheerlijke vis gegeten in ons eigen hostel.{jcomments on}